

Найважливіше — наприкінці

КУПИТИ

«Найважливіше — наприкінці» — новий довгоочікуваний роман Галини Вдовиченко, української письменниці та журналістки.

Чоловік і жінка у стані війни, перемир'я і розчарування, надії та віри. Тридцять п'ять років разом, дорослі діти, складний період життя. Той час, коли нарешті варто зрозуміти, що ж насправді єднало й роз'єднавало цих двох.

Це книжка про вміння прощати і співпереживати, не розмінюватися на дрібниці і бути уважними одне до одного і до себе, цінуючи кожну мить цього несамовито швидкоплинного життя.

— Піднімайся негайно!

Увірвався терпець. Уже й не треба вдавати зі себе злу виховательку. Така і є цієї хвилини, розлючена й недобра, після стількох закликів підвестися з ліжка.

— Вставай же, ледарю! Майже десята, а він все лежить-вилежується. Оце якби не я, то так би й валявся колодою. Підйом, кажу! Бігом у ванну, раз-два!

Галя посуває ходунки до ліжка, металева ніжка бамкає до батареї парового опалення. Дзвінко починається новий день.

Ковдру — набік. Впевненим, водночас обережним рухом береться за чоловікові щиколотки, перекладає його ноги на край ліжка. Віктор обурено вигукує: боляче! Однак сміється, йому лоскотно. Така гра. Йому подобається, коли вона отак верховодить, карбуючи слова, коли стоїть над ним руки в боки. Арія Одарки до Карася. Ні, нехай же чують люди, ні, не буду я мовчати!

Усе складається за відпрацьованою схемою, чіткою, як інструкція: допомогти підвестися, просунути його праву руку в отвір держака на стіні: для кого тут, питається, прикріпили цю штукенцію? Для тебе! Тож хапайся, тримайся, підтягуйся — а що ти думав? — ніхто за тебе це не зробить!

Без коментарів, без жодного лихого слова — слухняний і неагресивний нині — Віктор сідає, крекчучи, хапаючись водночас за держак і за поруччя ходунків, обережно намагає ногами підлогу. Звикає до вертикальної картини світу.

Подмухи ранкового вітерця гойдають довгі прозорі фіранки, напинають їх ніжно-зеленими вітрилами. Чоловіків погляд затримується на них, тоді помалу пливе вздовж вік-на, наближається до Галиного обличчя й зупиняється.

— Що будемо робити?

Голос тихий, хрипкий, а все ж не такий безбарвний, як учора, і вираз очей усвідомлений, притомний. Віктор зараз тут, не у своєму світі, не деінде — він тут. Розкуйовджене зі сну волосся за останні пів року геть посивіло. Кількадобова неголеність вже перейшла у стадію бороди, це додає її власнику віку. Ніколи у нього не було бороди, тепер є. Приємна на дотик, коли торкатися щочкою. Це інша гра. Якщо не вдаватися до ігор, то можна хибнутися з розуму, так усе змінилося останнім часом. Разюче. Геть усе, до дрібниць.

Чекати, не підганяти, зараз варто чекати, перш ніж Віктор спробує підвестися. Він має підвестися. Рухатись — обов'язкова щоденна вимога, життєво необхідна вправа, умова існування. Рух — це життя, каже лікарка. Ходити! - нагадує щоразу. Ходити!

— Голова крутиться... — чоловік обережно повертає голову; так несуть повну чашу, боячись розхлюпати.

— То посидь.

З її голосу вже випарувалися одарківські нотки, «Запорожець за Дунаєм» примовк до часу.

— Нема куди поспішати... — одказує стиха.

У їхньому спільному, тепер уже насправді спільному житті, немає суєти і хапливості. Це там, за вікном, миготіння швидкостей: ранок-вечір, ранок-вечір, понеділок-субота, понеділок-субота... А тут, у приватному світі, де їх лише двоє, час спливає тихою ходою. А іноді й зупиняється.

Чоловік сидить, наче замислився. Жінка стоїть, дослухається до звуків із кухні, там чайник ось-ось закипить. Пташина зграйка за вікном зривається в повітря із черемхових заростей, гілки гойдаються, гублячи дрібне зелене листя. Щось птахів настрашило. Вітер похитує гілки, заносить до кімнати мішанку ароматів літа. Світ сповнюється звуками, запахами і барвами. Світ дає все як слід роздивитися, усе почути й відчути, ніщо не проминає непоміченим, і все має значення.

— То що? — нагадує Галя.

Віктор киває: готовий.

Мовчазний обмін жестами: вона подає йому руку, він міцно стискає її.

— Раз-два... три!

З першого разу, як завжди, не вдається. Хоч вона й тягне його на себе, хоч він і силкується підвестися, тримаючись ще й за ходунки, і навіть затримується на півдорозі, наче важкоатлет штовхає штангу, та за якусь мить стає очевидно — в ногах правди немає. Похитнувся, подався назад, відпускаючи жінчину руку. Матрац натужно рипнув, просівши під ним.

Нічого, все гаразд.

Чайник свистить.

— Почекай на мене, — каже Галя. — Дивися, не втечи.

Суне в кухню. Повертається.

Ще раз.

Руки єднаються в замку. Не долоня в долоню, а зап'ястям до зап'ястя, пульс до пульсу — подвійним морським вузлом, каже Галя, так надійніше. Її права рука до ліктя в синцях.

— Раз-два... Три!

З гучним хрипким видихом «Га-аа!» чоловік підводиться й кладе руку на поруччя ходунків. Спирається на них, стоїть, похилившись. Стоїть... Зводить очі. Галя показує: норм, усе гаразд. А що зі спиною? Віктор випростовується наскільки може.

Хороший початок дня. Лише дві спроби, друга — вдала.

Попереду дорога до ванної. Поки чоловік її долатиме, Галя чимало встигне. Її персональний час розтягується слухняною гумою, розганяючи можливості й розсуваючи рамки. Жінки таке вміють: де у нього хвилина, там у неї десять. Вона застеляє ліжко, він суне маршрутом спальня-лазничка.

Галі її робота вдається краще, дарма, що вона все робить на одній нозі, підібгавши ту, що до коліна в гіпсі. Сама собі нагадує собаку з підбитою лапою. Це перший в її житті перелом. Та ще й у

такий невдалий час. Тепер вони з чоловіком та ще парочка, без усмішки крізь сльози не глянути. Особливий різновид гармонії: вона на милицях, він на ходунках.

Рекомендована література

Молоко з кров'ю

Перейти до категорії
Художня література

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ